

významnými zástupci neuropsychologie P. Kulišťák a M. Preiss. Psychoterapii, která je součástí klinické psychologie, uvádíme pro její rozsah jako vlastní kapitolu.

P. Mohapl – úkoly klinické psychologie

Přemysl Mohapl (1932–1997), psycholog a lékař působící v Olomouci, se ve svých skriptech „Vybrané kapitoly z klinické psychologie“ vyjadřuje o úkolech klinické psychologie. Není to otázka jednoduchá, neboť se jedná o úkoly velmi různorodé. Klinická psychologie přesahuje od poznání základů vzniku psychických poruch, jejich diagnostiky a léčby do lékařské klinické praxe. Rozsah působnosti i náplň práce klinického psychologa se také v průběhu doby mění.

Od psychologa se požaduje spolupráce v péči o chirurgické a interní pacienty a nověji také o dlouhodobě nemocné a umírající. Další programy, které klinický psycholog připravuje, by měly pomoci přizpůsobení pacienta chronické nemoci nebo defektnímu stavu (stres, bolest). Neméně závažné úkoly by měl psycholog plnit v oblasti preventivní péče při vypracovávání programů vedoucích ke zvýšené kvalitě života, úpravě nevhodného životního stylu, návyků nebo postojů a zvýšení odolnosti vůči stresům.

Klinický psycholog by měl jako člen týmu pečujícího o nemocné být schopný fungovat jako určitý instruktor nebo supervizor v oblasti tzv. „malé psychoterapie“.

Nezbytnou podmínkou práce klinického psychologa je pochopení zvláštností terapeutického vztahu, jeho léčebných možností i psychologických zvláštností nemocného člověka. Terapeutický vztah se považuje za hlavní a nezbytnou podmínku úspěšné psychoterapie.

Úkol klinického psychologa obecně spočívá v navozování pozitivních změn v osobnosti člověka, který se na odborníka s takovou žádostí obrátí. Pozitivní změnou je myšlena změna, která posune klienta či pacienta blíže k pólu normality v mezích kontinua porucha zdraví–norma a přispěje u něho k intenzivnějšímu pocitu životního uspokojení.